

Cercant la Fossa

NOVELA DE LAUREÀ DALMAU.

(Continuació.)

Al cap de quatre dies de fer la via junts, varen adonar-se de que ja s'estimaven.

Ella s'ho havia sentit primerament: ell va ser qui primerament va revelar-ho.

La paraula'ls hi va servir justament, d'ocíl, amable, com oferint se ab espontaneytat per ajuntar els dos destins.

—No os hi trobéu estranya d'anar ab mi?—va dir-li ell.

—No pas gota;—va dir ella:—y fins, ara, tindria una mena de recança d'entornar-men tota sola.

—Recança, diéu?

—Si: una recança nova, estranya, com si' mrestés quelcóm de propi al meu darrera, sense que sapigués precissar-ho, ni tantsols donar-men compte...

—Continuem-hi sempre més, aixis?

—Continuem-hi...

Y aquella nit, va' ser la nit de bodes.

A l'endema ajuntaren les seves provisions, y les almoines qu'aplegaven, anaven indistintament a un sach o al altre.

Las noves confidências els anaven intimentant sempre millor, y als pochs jorns successius a la unió, se coneixien tota l'ánima talment com si vagamondessin junts d' ensá de la infantesa.

Y'ls hi passá una cosa estranya: com més anaven estiman-se menys desitjaven el seguir noves trasqueres, y les jornades no's contaven pas per llargues rutas, ni atravesaven indolents, pobles y pobles, sino que's complavien en esguardar els cloquers llunyans, y sentien qu'aquets els atreyen

ab una torça ignota, talment com si diguessin trobarhi algún recort, alguna sensació, alguna idea de que's trobessin mancats tots dos a la hora.

Y després d'haver reposat a la seva ombra, sentien indolencia de deixar-lo, y la recança els hi sotreguejava el cor, y marxaven del poblet llanguidament, sense paraules, ficsant la vista a terra com pera no desptar-se l'anyorança.

Y si malgrat la voluntat, oviraven al lluny la fumerola ondulejanta d'alguna xamaneya destacant se per sobre les blevors capvesprals d'un cel espléndit, sentien la melangia dels desheretats, dels vagamons, dels tristos, y suspiraven llargament, com si per la evolució nova qu'havien emprés els cors al bategar ab un afecte més, afecte casi únich se cregessin també ab el dret d'aspirar hi a una llar tranquila, y allí endolsir hi'ls derrers anys del seu estéril romiatge, creanthi somnis fantasiosos d'eterna joventut, de joya inestroncable.

Y encara una nova cosa: en lloch de la repulsió invencible que sentien per tothóm, ara ja se condolien tristament del mal afecta que inspiraven, y haurien desitjat parlar a totes les persones, pidolant, més, que una almoyna, una mirada de commiseració, de germanor, de bonevolensa. [Era trist el no tenir un cor un altre cor amich, en quin dispositar la reliquia de les seves noves sensacions, de fer-li participar el goig que'ls inondava del no trovar-se sols; de ser tan estimats per l'ánima germana y de no te-